

[Startsida](#)[Kontakt](#)[Predikoarkiv](#)

Jesus är Herre över liv och död

Joh 11:32-45

16:e sönd e Trefaldighet

Många av er har säkert en chef. Vilken typ av chef är han/hon? Är din chef auktoritativ eller demokratisk, mild eller bestämd? Lyssnar han på sina medarbetare, eller delar han bara ut order som alla förväntas lyda utan diskussion? I dagens predikotext får vi klart för oss att Jesus Kristus, Guds enfödde son också är chef. Han är Herre över liv och död. Vi får också ett exempel på hur han använder denna makt.

När vi läser om Jesus så märker vi att Han hade och visade mänskliga känslor. Det är ju inte så konstigt att en människa visar känslor och eftersom Jesus är sann människa borde det ju vara väntat att han ska visa känslor. Men vi som vet genom tron att Jesus också är sann Gud kan ändå bli lite förvånade när vi läser en text som den om Lasarus, som är så fylld av känslor. Jesus blir *häftigt upprörd* när han ser hur Maria, Lasarus syster, och de andra sörjande människorna gråter. Man skulle kunna tänka sig att Han som fått all makt på himmelen och jorden skulle säga åt dem: 'Varför gråter ni? Döden är ju en naturlig del av livet.' Men det gör han inte, istället blir han upprörd. Med dagens språkbruk skulle vi säga att Jesus visar empati, han känner med de sörjande människorna, istället för att vifta bort deras problem. Bibeln uppmanar oss att göra på samma sätt. Aposteln Paulus skriver: *Gläd er med dem som är glada, gråt med dem som gråter* (Rom 12:15). Det kan låta som en mycket lätt sak, men det är det inte alltid. Alltför ofta kan vi frestas att tänka: 'Åh, jag har så mycket att göra. Det är klart att det är synd om den här personen, men jag har faktiskt inte tid just nu.' Vi har ju ofta så mycket att göra. Vi är ju ofta så upptagna att det kan vara lätt att **varken** glädjas med *dem som är glada eller gråta med dem som gråter*. Då är det klokt att tänka på Jesu situation i dagens text. Han hade egentligen mycket viktigare saker att tänka på än att Lasarus hade dött. Jesus skulle ju vandra till Jerusalem för att dö för alla människors synder, för att fullborda Guds frälsningsplan. Jesus skulle snart utföra den allra viktigaste handlingen i världshistorien, men han tar sig ändå tid för dessa sörjande människor. Just så är det Kristus vill att också vi ska göra. Att bara ta sig tid att visa empati är **ett** sätt att vara en medmänniska, en nästa, till någon.

I vers 35 beskrivs det hur Jesus gråter. Vi kan tycka att det är märkligt att han gråter. Jesus, som har makt att uppväcka döda vet ju vad han tänker göra. Jesus är fullt medveten om att Lasarus snart ska vara en av de levande igen, så varför är han då ledsen? Det är när de sörjande judarna ber honom följa med till graven som det står att läsa: *Och Jesus grät*. Som sann människa och sann Gud är Jesus medveten om den ångest som följer med döden. Ni har kanske hört någon säga: "Döden är en naturlig del av livet". Det är ett vanligt talesätt, som låter sant men ändå är falskt. Visst är det så att människans dödlighet hittills varit nästan hundra procentig. Henok och Elias i Gamla Testamentet dog visserligen inte, utan hämtades hem till himmelen av Gud utan att först erfara den skilsmässa mellan kropp och själ som den fysiska döden innebar. Och när Jesus kommer tillbaka på den yttersta dagen kommer många människor få uppleva domen utan att först dö. Trots det kan vi lite slarvigt ändå säga att döden drabbar alla, men det innebär inte att den är en **naturlig** del av livet. Gud skapade inte människan till att dö utan till att leva. Det fanns ingen sjukdom eller död i världen innan syndafallet gjorde sitt inträde p.g.a. Adam och Eva. Därför är också döden ofta **också** något smärtsamt t.o.m. för den som är säker på sin själs frälsning och sin kropps uppståndelse. Döden är alltid en påminnelse om synden.

Jesus visar empati med de sörjande, han gråter med dem som gråter, men han gör mer än så. Han ger dem ett bevis på sin kärlek till oss människor i allmänhet och till Lasarus och hans systrar i synnerhet. Först ger han Lasarus ett antal år ytterligare att leva. De flesta människor har ju en livsvilja även om deras liv är fullt av bekymmer, och Jesus ger Lasarus en kärleksgåva vi inte kan ge till en sörjande familj – nytt liv för den avlidne. Jesus visar också sin kärlek till Maria och Marta som saknade sin bror så

mycket. Trots att de var troende människor som förväntade sig att Lazarus skulle uppstå till evigt liv på den yttersta dagen, så sörjde de för att han inte längre fanns hos dem (i vers 24 ff finns den vackra bekännelsen). Så är det ju för oss kristna. Inte ens när en ung och frisk troende människa dör, som vi tycker alldeles för tidigt, behöver vi tänka att det är en förlust för vår bror eller syster i tron. För den kristne är ju döden en vinst. Men för dem som blir kvar är det sorgligt, vi saknar ju anhöriga som fått komma hem till Gud för att de lämnat ett tomrum här på jorden. Den sorgen gör Jesus något åt. Det kan han göra för att han är Herre över liv och död.

Trots att Jesus tydligt förklarat vem han är, varför han kom till jorden, och med mäktiga under visade att det han sa var sant finns det ändå många som inte tror. Både på Jesu tid och idag är otron ett stort problem. När vi talar om otro så menar vi det att en människa inte accepterar Jesu vittnesmål om sig själv. Ytterst handlar otro om att inte tro att Jesus är Guds son som dött för våra synder för att vi ska ha liv. Otron avvisar Jesu kärlek. Men otron finns ibland också i den troendes liv. Otron avvisar ibland Jesu kärlek genom att förminska Jesus. Eftersom den kristne är både helig och syndare i samma person, händer det att vi förminskar Jesus genom att inte lita på att han ska kunna hjälpa oss med våra problem. Om vi tänker att våra problem är för stora och allvarliga för att Jesus ska kunna göra något åt dem förminskar vi vår Herre genom att förneka hans allmakt. Han säger ju: *"Jag har fått all makt i himlen och på jorden"* (Matt 28:18). Om vi tvärtom låter bli att vända oss till Jesus med våra problem därför att vi tycker att de verkar alldeles för små och obetydliga, då förminskar vi vår Herre genom att förneka hans kärlek och omsorg. Om honom säger Skriften: *kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er* (1 Pet 5:7).

Otron kan också avvisa Jesus genom att anklaga honom. I dagens text läser vi om hur *några* bland de sörjande sade: *"Kunde inte han som öppnade ögonen på den blinde ha hindrat att Lazarus dog?"* Lägga märke till att dessa människor visar tecken på både tro och tvivel. De erkänner att Jesus var den som öppnade ögonen på den blinde i Joh kap 9. De gör inte som fariséerna som menade att undret skulle varit en bluff, men de ifrågasätter ändå hur Jesus då kunde låta Lazarus dö. Tyvärr blandas vår tro ibland med anklagelser mot Gud. Det är särskilt när vi råkar ut för en olycka, en sjukdom eller en förlust som vi ställer frågan: Varför? Vi har ibland svårt att acceptera att vi måste möta svårigheter trots att Gud vill vårt bästa. Men i Bibeln ser vi att vi möter svårigheter just därför att Gud vill vårt bästa. I Hebreerbrevet läser vi: *Det är till er fostran som ni får utstå lidande. Gud handlar med er som med söner. Och var finns väl en son som inte tuktas av sin far* (Hebr 12:7)? Precis som en förälder har ett stort ansvar att fostra sitt barn att klara motgångar och att vänja sig vid att inte alltid få sin vilja igenom. Och precis som den vuxne föräldern vet att saker barnet i sitt oförstånd vill göra inte alls är det bästa för barnet, och därför måste skyddas från sig själv. Precis så agerar också Gud som är vår far. Han som vet allt och förmår allt ser vad som är vårt bästa och ger oss också det, även om det skulle vara en motgång som först verkar vara av ondo i våra ögon. Han låter allt samverka till det bästa för dem som tror på honom (Rom 8:28). Vi ska tala mer om det senare, men när vi läst texten ser vi att det faktum att Lazarus faktiskt dog, för att sedan uppväckas av Jesus, verkligen blev till något gott.

Slutligen så kan otron avvisa Jesus genom att förneka honom. I dagens text ser vi inget exempel på att någon helt avvisar Jesus, men i den tidigare händelse som tvivlarna talar om – Jesu helande av den blindfödde mannen – fanns som sagt människor som envist förnekade honom trots att vi kan tycka att bevisen för att Jesus är Messias, hela världens frälsare, var överväldigande. Längre fram i vårt kapitel läser vi också om hur överstepräster och fariséerna reagerade på att Jesus uppväckt Lazarus. De vägrade låta sig påverkas av detta mäktiga under. Istället för att fundera över om det verkligen var så klokt att avvisa Jesus bestämmer de sig först för att döda Jesus och senare också för att döda Lazarus. Otron vill inte låta sig överbevisas. Och när den ändå blivit överbevisad tar den inte någon notis om detta, utan fortsätter oförskräckt som om ingenting hade hänt. Vi ser ett annat märkligt exempel efter Jesu uppståndelse. De religiösa ledarna i Jerusalem, som lagt ner mycket möda på att få Jesus avrättad, får en rapport från sin egen vaktstyrka om att Jesu kropp är borta och att en ängel rullat bort

stenen (Matt 28:11 ff). Vad gör de? Faller de på knä och ber Gud om förlåtelse för att de har dödat Messias? Inte alls, istället mutar de vakterna för att sanningen inte ska komma ut. Sådana är vi alla av naturen. Vi vill inte lyssna på Gud, eller se de tecken han ger oss på sin existens, på sin goda vilja. Alltid finns det något att skylla på, alltid finns det någon bortförklaring, något svepskäl för att inte tro. Till såna hjärtan som dessa kommer den Helige Ande och väcker tro.

Tron, som ju är otrons motsats, vänder sig till Jesus istället för att avvisa honom. Tron vänder sig till Jesus för att den väntar sig hjälp från honom. Maria och Marta trodde på Jesus så de skickade bud efter honom när Lasarus blivit sjuk. När Jesus kommer fram har Lasarus redan varit död i flera dagar, men systrarna litar på Jesus trots den stora sorg de just drabbats av. Marta säger: *Herre om du hade varit här, skulle min bror inte ha dött. Men också nu vet jag att Gud kommer ge dig vad du än ber honom om.* Marta begär inte att Jesus ska uppväcka hennes bror, hon bekänner bara att hon vet att Jesus har makt att göra vad han vill. Hon talar inte om för Gudasonen vad som är bäst att göra, istället nöjer hon sig med att uttrycka sin tillit och tro och räknar med att Jesus vet vad som är bäst att göra. Här är Marta en förebild för oss. Hon förminskar inte Kristus genom att tro att han inte kan hjälpa, eller att han inte vill hjälpa. Hon överskattar inte heller sin egen vishet så att hon berättar för Herren över liv och död vad som är bäst att göra. Istället lägger hon fram sitt problem för Jesus och talar om att hon litar på honom. Ibland kan vi bli frestade att bli alltför detaljerade i våra böner. Vi tror att vi vet exakt hur Gud bör hjälpa oss, och berättar för honom precis på vilket sätt han ska gå till väga. Då glömmer vi att en av anledningarna till att vi bör be till honom är att han vet mer än vi. Därför gör vi klokt i att efterlikna Marta. Lägg fram ditt bekymmer för Jesus, förklara att du förtröstar på hans nåd och framhåll att du vet att han har makt att hjälpa. I och för sig är det inte så att vi måste säga allt detta för att Gud ska få reda på det. Han känner våra hjärtan. Däremot hjälper det oss att ha en rätt inställning till bön.

Tron vänder sig till Jesus därför att den känner honom. Maria och Marta kände Jesus på ett annat sätt än vi gör. De hade träffat honom, pratat med honom och lyssnat till hans undervisning. När Jesus säger åt Marta: *Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?* – då svarar hon: *Ja, Herre jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen.* Endast genom tron kan vi känna Jesus. Utan tro kan man ändå erkänna att han existerar, men man kan inte förtrösta på honom. Tro innebär mycket mer än att bara vara övertygad om att Jesus finns. Det i sig är ingen tröst för oss när vi ser vår egen synd. Men om vi känner Jesus, om vi vet att hans kärlek innefattar alla människor, om vi vet att hans offer gäller för alla människor, om vi vet att han lovat att alltid beskydda dem som tror på honom, då kan vi, precis som Marta, vända oss till honom som är Herre över liv och död.

Jesus Kristus, som har makt över kroppsligt liv och kroppslig död, är alltid först och främst mån om våra själar. Därför får också Jesu märkliga underverk större och ännu viktigare följder än att trösta dem som saknar Lasarus. Det står i vår text att: *Många judar, som hade kommit till Maria och sett vad Jesus gjorde, kom till tro på honom.* Detta, att människor som visste vem Jesus var men inte trodde på att han är världens frälsare, Guds egen son, nu kom till tro var egentligen det allra viktigaste som hände den här dagen. Jesus gör inte underverk bara för att visa sin makt. Han gör inte underverk bara för att täppa till munnen på sina motståndare. Jesus gör underverk för att hjälpa människor som behöver hans hjälp och för att de ska tro på hans ord. När Jesus uppväcker Lasarus så är det fler än Lasarus som får liv. Många av dem som bevittnat undret kom till tro på honom, och det innebär att de också fick nytt liv. Hela Jesu liv, hans död och uppståndelse har ett dubbelt syfte. Dels fullgör han sitt uppdrag att vinna förlåtelse för alla människor, dels lämnar han ett nådens testamente som förkunnas varje gång evangeliet predikas. När Jesus gav Lasarus nytt liv gjorde han det för att människor skulle tro på honom. Han gjorde det för att du skulle tro, och ha evigt liv.

Amen!

[startside](#) | [upp](#) | [predikoarkiv](#) | [skriv ut](#)

© [HL 17 januari 2007](#)